

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15. April 1879.

28. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i 13de Wards Forsamlingshal den 25de August 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Der er et Skriftsted i Mormons Bog, som er kommet til mit Sind, og jeg skal derfor oplæse det. „Og hvo, som modtager denne Optegnelse, og ikke forkaster den paa Grund af de Ufuldkomnetheder, der ere deri, den Samme skal kjende større Ting end disse.“ Jeg erindrere ikke nogensinde at have lagt dette Skriftsted i Mormons Bog til Grund for nogle særlige Bemærkninger. Det har en umiddelbar Anvendelse paa den nuværende Generation, det Folk, der skulde leve paa Jorden paa den Tid, da Herren, vor Gud, skulde bringe disse Optegnelser frem og skjænke Folket Lejlighed til at læse deres Indhold. De bleve skrevne af Profeten Moroni, der var den eneste Tiloversblevne af hans Nation, Nephiterne, der var retfærdig; idet hans Nation var bleven tilintetgjort nogle faa Aar, førend han nedskrev denne Sætning. Det er vel sandt, at nogle Faa havde deserteret og vare gaaede over til Sjenden, Lama-

niterne, og Enkelte vare undkomne fra den almindelige Ødelæggelse, men de bleve jagte af Lamaniterne, og Nephiterne tilintetgjordes som en Nation. Moroni var en Guds Profet og vilde derfor ikke tage Del i sin Nations Ugudelighed og Afgudsdyrkelse, og den eneste Maade, hvorpaa han kunde bevare sit Liv, var at holde sig skjult og hemmelig for Lamaniterne. Medens han skjulte sig for sine Fjender, fuldendte han Optegnelserne til Mormons Bog. Den sidste Dato, han giver i samme, er 420 Aar efter Kristi Fødsel ifølge de Tegn, der bleve givne paa det amerikanske Fastland betræffende hans Fødsel. Sex og tredive Aar før denne Dato blev hans Nation tilintetgjort i hvad vi kalde Staten New York, paa og omkring Øsien Cumorah, hvor mange Hundredetusinder af Nephiterne, Mænd, Kvinder og Børn faldt i det største Slag, de havde holdt med Lamaniterne. I sex og tredive Aar holdt

denne Guds Profet sig skjult og skrev, som han blev drevet af Inspirationens Aand, og gjemte omsider Guldbladerne, der indeholdt Optegnelserne, i Højen Cumorah, med den Forjættelse, som Herren gav ham, at disse Optegnelser skulde komme for Lyset i de sidste Dage, og at han selv vilde bringe dem frem ved sin egen Visdom og Kraft. Og han fortæller os ligeledes Djemedet, nemlig til Gavn for Hedningerne, som skulde bebo dette amerikanske Fastland, det forjættede Land, som de kalde det, og ligeledes til Gavn for andre Nationer af Hedninger, til hvem Bogen senere skulde blive sendt, og hvis de skulde forkaste den, saa vilde Herren lade den blive offentliggjort til Levningen af Lamaniterne, som maatte bo i dette Land, hvilke vi kalde amerikanske Indianere, og den skulde være et Middel til at aadnbare deres Forfædres Historie til dem og ligeledes visse Forjættelser, givne til dem som en Gjenstand af Israels Hus, fremvisende, at mange af deres Efterkommere skulde tro paa Optegnelserne, naar de bleve kundbare for dem, og at de skulde blive underviste om de guddommelige Ting, og den Forbandelse, som har nedsænket dem i deres nærværende fornedrede Tilstand, skulde blive borttagne, de skulde nedlægge deres Krigsvaaben, ophøre at føre Krig og begaa Mord, Tyveri og Røveri, og blive et fredssommeligt, hvidt og behageligt Folk. Disse ere de Forudsigelser, der ere givne i Mormons Bog som nogle af Formaalene med hine Optegnelser's Fremkomst i de sidste Dage. Og blandt andre Formaal, som Herren havde for Øje, var at han maatte kunne oplyse Folkets Sind om Evangeliet i al dets Tydelighed og Fylde, med alle dets Forjættelser, Betsignelser, Gaver og Ordinance; saa at Folket, Hedningerne, til hvem Optegnelserne skulde sendes, ingen Undskyldninger

skulde have for at forkaste det, og ligeledes paa det, at Evangeliet kunde blive grundfæstet paa Jorden i dets Renhed ifølge fordums Profetier. Et andet Formaal var, at han kunde opbygge sin Kirke iblandt Hedningerne, dersom de vilde tro paa disse Optegnelser og hans Tjeneres Prædiken, naar disse i de sidste Dage skulde blive sendte ud iblandt Folket og bære Vidnesbyrd om deres Sandhed.

Naar vi omtale det Værk, som Herren udfører paa Jorden, kalde vi det undertiden Guds Kirke, og vi tale ligeledes om det som Guds Rige. Det er begge Dele, idet Gud selv er Kongen; ikke en verdslig Magt, ikke en verdslig Regjering paa Jorden, thi vi have allerede i dette udvalgte Land en Regjering oprettet, under hvilken alle Klasser af religjose Folk kunne dyrke Gud, som de behage; men Herren havde ifinde blandt disse mangfoldige Religioner og Troesbekjendelser at have et særligt Folk, en særlig Kirke, hvilken han kalder sit Rige og sig selv dette Riges store Lovgiver. Et andet Formaal var, at Menneffene maatte kunne faa mere Tro end de vare i Besiddelse af i tidligere Tidsaldre med deres Ugudelighed og Frafald, og paa det at samme Tro, som de fordums Helliglige øvede, maa atter fæste Bo i Menneffenes Børns Hjerter. For Exempel en Troens Kraft til formedelst Omvendelse og Lydighed til Daabens Ordinance, at modtage den større og underfulde Daab med den Hellig-Aand. Og at denne Daab med Ild og den Hellig-Aand, som skulde blive givet til alle Medlemmerne af Guds Kirke, skulde sætte dem i Besiddelse af visse Gaver, som intet andet Folk paa hele Jorden skulde have eller vide Noget om, forudsat at Kirkens Medlemmer vare værdige til at besidde dem. Jeg skal i Korthed nævne de forskjellige Gaver, som Herren havde

ifinde at give sit Folk. I de sidste Dage, naar denne Optegnelse skulde blive bragt frem, havde han for det Første ifinde at oprejse en stor og mægtig Profet til at oversætte den guddommelige Bog. Dette opfyldtes før Kirkens Oprettelse, for omtrent 50 Aar siden. Denne Profet, som oprejstes for at udføre denne Gjerning, blev det tilladt at udtage disse Optegnelser af den Høj, hvori Moroni havde forvaret dem omtrent 420 Aar efter Kristus. Denne Profet blev omtalt i Optegnelserne og ligeledes det Værk, han skulde udføre. Og uagtet hans Ungdom og Uerfarenhed med Hensyn til Verdens Rundskab og Lærdom, saa viste han sig dog som en stor og mægtig Guds Mand; han var ikke alene et Redskab i Guds Haand til at bringe Mormons Bog for Dagen, men modtog tillige talrige andre Aabenbaringer, som indeholdes i denne Bog, kaldet Lærdommens og Pagtens Bog, der indeholder næsten ligesaa megen Læsning som Mormons Bog, og foruden disse ville I finde, at mange af de Aabenbaringer bleve givne ham, der findes i den nye Udgave af Bogen med Navnet «The Pearl of Great Price», udgivet af „Deseret News“ Redaktion, hvilke give Rundskab om de Ting, der skete ved Skabelsen, langt mere fuldstændig end i Mosebog, idet de give en Beretning om mange Tildragelser og Begivenheder, der fandt Sted før Synfloden, og ligeledes megen Underretning om Evangeliet, som blev lært i hine tidlige Tidsalbre, samt meddelende os nogle meget betydningsfulde Profetier, der naa til den nuværende Tidsperiode, og nogle, som række endnu længere, fra vor Tid og indtil Verdens Ende. Disse ere ikke de eneste Aabenbaringer, givne igjennem denne store Nutidsprofet. Herren har tillige bragt for Lyset hellige Optegnelser fra Ratakomberne i Egypten. Efterat flere

hundrede Mænd havde arbejdet og slæbt i mange Maaned med at grave i en af disse uhyre Bygninger, naaede de dens Indre; de fandt her et stort Antal Mumier, Lig, der havde været opbevarede her, siden Ratakombernes Bygning, og elleve vel bevarede af disse bleve udtagne og kom i Hænderne paa en Person ved Navn M. S. Chandler. De bleve fra Egypten sendte til Irland, hvor det antoges, at han boede, men da det kom til Rundskab, at han boede i Amerika, bleve de sendte ham dertil. Efterat have modtaget dem, begyndte han at aftage det ældgamle Hylster, som omgav dem, og til sin Overraskelse fandt han paa Brystet af en af disse Mumier en Optegnelse, skreven paa Papyrus med tydelige Skrifte tegn, baade med rødt og sort Blæk eller Farve. Mumierne og Optegnelserne bleve foreviste af Mr. Chandler i New York, Philadelphia og mange af de østlige Stater i Unionen. Tusindvis af Menneſter ſaa dem, og deriblandt mange lærde Mænd, og Skrifteegnene bleve dem viste, og ikke ſjældent blev Mr. Chandler henviſt til Joe Smith, ſom de plejede at kalde ham, der, ſom de ſagde, foregav at have overſat nogle Optegnelſer, ſom han havde fundet i den veſtliche Del af New York, og derſom Mr. Chandler vilde beſøge ham, kunde han maatte overſætte diſſe urgamle Skrifteegn. Mange af diſſe Henviſninger gjordes for at gjøre Nar af Mr. Smith, men det hændte ſig, at Mr. Chandler paa ſine Reiſer gjennem Landet kom til Kirtland, Ohio, hvor Profeten Joſeph Smith boede, bringende ſine Mumier og Papyrus Skrifterne med ſig. Mr. C. havde ligeledes af lærde Mænd erholdt den beſtſte Overſættelſe han kunde af nogle ſaa Skrifteegn, hvilket imidlertid ikke var nogen Overſættelſe, men mere i Form af deres Giſninger deſangaaende, idet deres Rundskab til

Sproget ikke var tilstrækkelig til at oversætte det ordret. Efter nogen Samtale med Profeten Joseph viste Mr. Chandler ham de gamle Skrifte tegn og spurgte ham, om han kunde oversætte dem. Profeten tog dem, trak sig tilbage til sit Bærelse og adspurgte Herren desangaaende. Herren fortalte ham, at de vare hellige Optegnelser, indeholdende de inspirerede Skrifter af Abraham, da han var i Ægypten, og ligeledes Josephs, da han var der, og at de vare blevne forvarede sammen med de nu udgravede Mumier. Han adspurgte ligeledes Herren om nogle faa Skrifte tegn, Mr. Chandler havde givet ham som en Prøve forat se, om han kunde oversætte dem. Profeten oversatte dem og gav dem tilligemed Oversættelsen tilbage til Mr. Chandler, og denne fandt, da han sammenlignede den med de Lærdes Oversættelse af de samme Skrifte tegn, at de stemte overens. Efterat Profeten Joseph saaledes havde erfaret disse urgamle Skrifters Værd, var han meget ivrig for at erholde dem, og udtalte sit Ønske at kjøbe dem. Men Mr. Chandler fortalte ham, at han ikke vilde sælge Skrifterne, medmindre han tillige kunde sælge Mumierne, thi det vilde formindste hans Udstillings Nærvedighed. Mr. Smith spurgte ham om Prisen, der udgjorde en betydelig Sum, og købte sluttelig Mumierne og Skrifterne, hvilke han alle beholdt i sin Besiddelse i mange Aar; og de saaes af Alle i Kirken, som besøgte Profeten Joseph Smiths Hus, og tillige af Hundreder af Fremmede. Profeten oversatte den Del af disse Skrifter, der, som jeg sagde, indeholdes i «The Pearl of Great Price» og ere bekendte som Abrahams Bog. I se saaledes, at en af de første Gaver, der staaendes af Herren til hans Folks Bedste, var Aabenbaringens Gave til at oversætte ved Hjælp af Urim og Thummim, Gaven til at

bringe urgamle Optegnelser for Dagen. Har nogen af de andre Troesbekjendelser denne Gave iblandt sig? Gaa og spørg i hele Kristenheden og forbigaa ikke en Troesbekjendelse. Gaa og spørg de ældste kristne Samfund, som endnu findes; gaa til Italien, Hovedkvarteret, og spørg den Mand, som holder den største Magt og Myndighed i den romerske Kirke: „Kan De oversætte ældgamle Optegnelser, nedskrevne i et Sprog, der er gaaet tabt for Menneskenes Kundskab?“ „Nej,“ vilde han sige, „jeg kan ikke, det staaer ikke i min Magt at gjøre det.“ Gaa til Rusland og adspørg Hovederne for den græsk-katholske Kirke, om de kunne gjøre dette, og de ville give Eder et i det Væsentlige samme Svar. Prøv da de senere, de nyere Troesbekjendelser, spørg enhver af dem, begyndende med Lutheranerne, Kalvinisterne og den engelske Kirke, og ret det samme Spørgsmaal til alle de Grene, der ere udsprungne fra dem, saavel som de, der ere blevne til ved andre Midler, og det almindelige Svar fra alle de kristne Troesbekjendelser, omfattende omtrent 400 Millioner Bekjendere, vilde være, at de ikke have Magt til at gjøre det. Spørg dem, om de foregive at besidde overordentlig Magt fra Gud til at udføre et Værk af denne Betskaffenhed, og de ville svare Eder, at Gud aldrig har meddelt deres Geistlige nogen saadan Magt. Og dernæst, om det var muligt, spørg de 400 Millioner kristne, adspredte i Asien, Europa og Amerika, om der findes en Mand iblandt dem, der ligesom de gamle Seere er begavet med Seergaven eller, ligesom de fordums Aabenbarere, fortalte fremtidige Begivenheder, som kan forudsige, hvad der skal hendes Mennesker og Rationer, samt deres endelige Skjæbne, og det almindelige Svar vilde være: „D nej, alle saadanne Ting ere affaffede.“

Her er altsaa den allerførste Gave, som Herren indfattede i sin Kirke, en besynderlig Gave, forsaavidt som Verdens Religioner betrækker, ikke besynderlig for Kristi Kirke, men forsaavidt Verdens Religioner i alle Verdensdele betrækker: vi have her Noget, som de ikke have, og det Noget, der er i Overensstemmelse med Bibelen. Hvilken Mand, spørger jeg yderligere, iblandt alle Jordens Religioner har i de sidste sytten Aarhundreder besiddet Arim og Thummin, den Gave, der vilde gøre ham til en Seer og Aabenbarer? Maaskee omtrent sytten Tusind Millioner Mennekter ere gaaede bort fra vor Klobe uden at have saadanne Gaver iblandt sig, og de vare Gaver, givne til Guds Folk spænd Frelserens Komme, og som nødes af hans Tjenere, som levede samtidigt med ham og med dem, som levede efter at han havde fuldført sin Mission paa Jorden og var opfaren til Himlen. Jeg vilde derfor, talende til Fremmede, sige, at de maa i det Mindste tilstaa, at vi betjende os at have disse store og betydningfulde Gaver; Gaver, hvilke alle de andre Religioner i Verden ikke engang gjøre Forbring paa at besidde. Lad mig aabent spørge, hvilket der er velbehageligt i Guds Dine, enten at Mennekene erholde de store og kostelige Gaver, som komme formedelst den Hellig Aands Birken, eller at de ere uden Undervisning, uden Belærelse i syttenhundrede Aar, undtagen hvad de kunne udbrage af Skrifter fra nogle af de fordoms Seere, Profeter, Aabenbarere eller Apostle, som have levet og døet for Aarhundreder siden? Maaskee Fremmede ville paastaa, at de have hine begunstige Guds Mands Skrifter, og at de ikke behøve Mere, og at alle de Slægter, som have levet, siden hine Guds Mænd sov hen, ikke behøvede nogen yderligere Undervisning, end hvad der blev givet til

de tidligere Dages Hellige. De tilstedevarende Fremmede ville med Beredvilighed indrømme, at dette er Følelsen, Troen og Bidnesbyrden hos næsten alle religiøse Folk paa Jordens Overflade. J vide ligeledes, dersom J have læst Kristendommens Historie for mange Aarhundreder, at deres Tro og Bidnesbyrd i denne Henseende have været lignende de, som næres af Kristenheden i vor Tid. Jeg spørger nu igjen, hvilket er det mest Guddommelige, hvilket er mest overensstemmende med Bibelen, enten at et Folk nyder de samme Gaver, som Guds Folk i tidligere Husholdninger nøde, eller at være nødt til at være afhængig af en Andens Gave, hvilken Anden for længe siden er gaaet bort? Nu, enhver fornuftig religiøs Mand vil ytre sin Mening om religiøse Anliggender uafhængigt af sine Fædres Traditioner, og vilde sige i sit Sind, at det er mere rimeligt, at vi skulle have Aabenbarere, Profeter, Seere og Udlæggere, inspirerede fra Himlen, i Kirken, det er mere overensstemmende med Bibelen selv at være i Besiddelse af disse Gaver, end at afhænge af tidligere Tidsaldres Aabenbarere og Seere. Jeg tror ikke for et eneste Øjeblik, at der findes noget rimeligt Mennekke, uden at han jo, naar han overlades til sin egen Dømmekraft, vil sige, at dette er visjelig det Fornuftigste og Rimeligste, og i Særdeleshed dersom der henføres til Bibelen, hvori der Intet findes, der indstranker de Slægter, der i Løbet af syttenhundrede Aar have levet paa Jorden, med Hensyn til disse Gaver. Det er mere rimeligt, at naar Gud vilde oprette en Kirke, han da vilde have Profeter, Seere og Aabenbarere deri, inspirerede Mænd, som kunne modtage den levende Guds Ord angaaende alle Gjenstande, vedrørende Folket, som maatte komme for dem. Hvor mange Millioner

Spørgsmaal og Sager af mere eller mindre Bigtighed kunde der ikke ansøres, hvorom Bibelen ikke giver os nogen Undervisning, der i mindste Maade vilde passe til Forholdene? Tag hvilket som helst Individ iblandt de mange, der udgjøre Menneskeslægten, og I kunde finde Tusinder af Ting, vedrørende hans personlige Belfærd og timelige Anliggender, som han aldrig kunde lære af Bibelen. Herren styrer og leder saavel de timelige som de aandelige Anliggender af hans Folk, og har stedse gjort dette. Hvor mange Tusind Ting er der ikke, som en Familiefader behøver at vide, med Hensyn til hans egne timelige Omstændigheder, hvilken Vej han burde følge, der vilde være mest velbehagelig for Herren, om han burde vælge denne Vej eller Forretningsgren eller en anden, hvori han kunde gøre mest Godt og bedst forherlige Gud, og som vilde være til størst Betsignelse for hans Familie og Hus, og hvori han kunde behage Herren og leve mere oprigtigt, gudsfrygtigt og retfærdigt, end ved at følge en anden Forretningsgren. Alle disse Ting angaa ethvert Overhoved for en Familie; dersom han derfor besad Aabenbaringens Aand og kunde gaa og adspørge Herren, dersom han sølte Aandens Svisten tilfige ham, hvilken Vej han burde følge i timelige Anliggender, hvilken stor Betsignelse vilde det ikke være for ham, og det ikke alene for hans egen Person, men for alle hans Børn, efterhaanden som de voksede op, og for hans Hustruer, dersom han havde flere af dem.

Herren plejede ikke alene at give Aabenbaring til Familiens Overhoved, men tillige til en Mand's Hustruer. Læs for Exempel, hvad Herren aabenbarede til Jakobs Hustruer, hvorledes han plejede at aabenbare mange Ting til Rachel, til Lea, til Bilha og Silpa.

Disse fire Hustruer vare Aabenbarere og Profetinder; de vare Personer, der kunde adspørge Herren og erholde Svar fra ham, og vi have deres Aabenbaringer optegnede i de hellige Skrifter, og vi kalde deres Aabenbaringer Guds Ord til dem. Hvilken Fordel vilde det ikke være for en Mand at have tre, fire eller et halvt Dusin Hustruer, som kunde erholde Herrens Ord angaaende deres forskjellige Pligter; hvor meget vilde det ikke tjene til at bringe Fred, Enighed og Salighed i Familien. Og hvor stort et Gode vilde det ikke være for en Mand, dersom han havde flere Hustruer, og han fornedelst Aabenbaringens Aand vidste, hvorledes han skulde handle med Hensyn til alle sine huslige og timelige Anliggender ifølge Guds Sind og Villie? Og atter, hvilken Betsignelse vilde ikke et Samfund af Mennesker være, ikke at tale om Familier, som for Exempel boede i en Landsdel, naar de vare knyttede til hverandre ifølge Guds Lov og stræbte at fremme hverandres Belfærd og Lykke, idet det blev fordret af Enhver at elske sin Næste som sig selv; et Folk, som forstod at indrette deres Handlemaade saaledes, at Enhvers Næste blev gavnnet ligesaavel som ham selv, og Enhver ikke alene saa paa sin egen og sin Families Belfærd, men paa det hele Samfunds, hvormed han var forbundet, frembringende omsider den Samdrægtighed og Enighed, som Herren forlanger i de talrige Aabenbaringer, han har givet.

Dette udfordrer Aabenbaring; det udfordrer Aabenbaring for en enkelt Gren af Kirken, nedsat i en Egn; hvor meget mere nødvendigt er det da ikke, naar der er talrige Grene, og disse Grene burde kjende deres Pligter til hverandre, saa at de ikke i nogen Maade skulde handle mod hverandres Interesser, men tvertimod i den gjensidige Interesse

af alle Guds Kirkes og Riges Grene og saaledes opbevare Midler, ligesom Joseph gjorde i Ægypten. Joseph var en Mand, som søgte Rigdomme, han raadede Kong Pharao til ligeledes at søge Rigdomme ved at bygge Forraads-huse og forskaffe sig saa meget overslødigt Korn som muligt i Løbet af de syv gode Aar og lægge det i Forraad til fremtidig Brug. Nogle vilde maaske, dersom de havde levet paa hin Tid, have tænkt, at Joseph var en stor Spekulant, som vilde tage Fordel af Folket og gjøre sig rig paa deres Beføstning. Men Herren ledede dette; han gav en Aabenbaring, der tydeligt viste, hvad der vilde være nødvendig for den ægyptiske Nations Frelse og ligeledes for Israels Børn, der midlertidigt opholdt sig i Landet. Vi indse sølgelig, at det var nødvendigt at saa Aabenbaring angaaende timelige Anliggender, og at uden den vilde Hungersnøden have kommet over dem uforvarende, og de vilde have omkommet over hele Landet. Altsaa blev Millioner af Mennesker bevarede ilive ved nogle Ord af Aabenbaring, givne ved en Profet, som levede i deres Midte.

Dersom vi ville granske Guds Folks Historie, saa vilde vi finde, at den er en Beretning om Aabenbaringer fra Gud til Mennesker, givne i det Øjemed at lede dem som Individuer, som Familier, som Nabolag, som Stammer og som Folk med Hensyn til deres timelige Anliggender, saavel som angaaende de store Ting, der henhøre til en fremtidig Tilværelse. Jeg berører dette for at henvise til den Text, som jeg har valgt. „Hvo, som modtager denne Dptegnelse og ikke forkaster den paa Grund af de Ufuldkommenheder, der findes deri, han skal tjende større Ting end disse.“ Det er, han skal modtage større Ting, end hvad der indeholdes i Mormons Bog. Mor-

mons Bog indeholder nogle underfulde Ting om dette Lands Bebyggelse kort efter Syndfloden, en vis Nations Historie, der boede her i en sjetten eller sytten Aarhundreder, dernæst Historien om en anden Nation, der fulgte efter den første og boede her omtrent 600 Aar før Kristus, naaende indtil den Tid, da Dptegnelserne bleve forseglede. Store Ting i historisk Henseende ere aabenbarede i denne Bog, og ligeledes angaaende Profetier, som endnu skulle opfyldes, eller som havde fundet Sted, da Dptegnelserne bleve oversatte. Og ikke alene dette, Bogen indeholder tillige Guds Søns Evangelium. Jeg mener Evangeliets første Principer, Tro paa Gud og hans Søn, Jesum Kristus, Omvendelse fra Synd og al Uretfærdighed, Daab ved Reddyppelse i Vand til Syndernes Forladelse, Udgydelsen af den Hellig-Aands Kraft og Gave over dem, som vilde modtage denne Dptegnelse, det vil sige, annamme dens Sandheder og adlyde dem. Der menes ikke dem, som skulde læse denne Dptegnelse og ikke udføre de Ting, der læres deri, Forjættelsen er ikke udstrakt til dem, men „til hver den, som annammer den“, det er, annammer det Evangelium, der indeholdes deri, vil virkelig tro paa Jesum Kristus, vil virkelig omvende sig fra sine Synder, vil virkelig lade sig døbe til Syndernes Forladelse og konfirmere ved Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Mand. Ingen, som undlader at efterkomme de Ting, jeg har nævnt, tror og annammer Dptegnelsen; de kunne vel foregive at tro, kunne sige, at den synes dem at være en meget god Dptegnelse, og den taler, som om den var sand, men medmindre de annamme den ved at adlyde Ordinancerne og dens Institutioner, samt efterkomme Evangeliets Principer, vilde de ikke være berettigede til den

Forjættelse, der indeholdes i Ordene i min Text: „De skulle kjende større Ting end disse.“ Jeg vil spørge, om de Sidste-Dages Hellige kjende noget Større end det, der indeholdes i Mormons Bog. Hvilken underfuld Ting er ikke denne, bragt frem ved en Engel, sendt fra Himlen, for at blive oversat fra dette Lands urgamle Sprog til det engelske Sprog, og Urim og Thummin bleve givne til

Øversætteren, hvorved Ordene bleve oversatte. Hvilken stor og underfuld Ting er ikke Mormons Bog, med dens Profetier, Historie og Lærdomme, og Forudsigelsen af hine Ting, der ligge i den nære Fremtid; til hvor stort Gavn har det ikke været for de Sidste-Dages Hellige at læse vor egen Historie, førend den kommer til at ske. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. April.

Hvor findes det sande Evangelium?

III.

„Men dersom endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædikter Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!“

Hvilke ere de ledende Grundsætninger i Evangeliet? Tro paa Gud og hans Søn Jesus Kristus; Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalægelse for den Hellige Lands Gave. Vi haabe, at alle bibeltroende Kristne ville villigt tilstaa, at disse Grundsætninger lærtes og udførtes i Kristendommens første Dage, og vare en Del af Evangeliet; siden den Tid er ingen ny Aabenbarelse bleven givet, som har tilbagekaldt eller forandret disse Lærdomme. De vare Evangeliets første og væsentligste Principer, som de lærtes af Jesus og hans Disciple. Det var dette, Paulus hentydede til, da han sagde, at om Nogen prædikede et andet Evangelium, skulde han være en Forbandelse, selv om det var en Engel fra Himlen. Da Jesus efter sin Opstandelse viste sig for sine Disciple, sagde han: „Mit er givet al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaaer derfor hen og lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligs Lands, og lærer dem at holde Alt det, jeg har befalet Eder. Og se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende.“ Petrus opfordrede Folket paa Pintsedagen til at omvende sig og lade sig døbe, og lovede dem den Hellige Lands Gave. „Thi,“ sagde han, „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Mange Beviser kunne hentes fra den Hellige Skrift paa, at Jesus og hans Apostle lærte disse Grundsætninger som vilkaarlige til at opnaa Salighed. Efter at Jesus havde kaldet sine Disciple til at gaa ud i Verden og prædike Evangeliet, sagde han: „Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djevle: de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slang, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ Paulus siger, at der skulde gives

de Hellige adskillige Gaver, som skulle vedblive i Kirken, „til vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes vogne Alder.“ Disse ere nogle af de Ting, som ere lovede, og hvorsomhelst Evangeliet findes i dets Fylde og Renhed, findes ogsaa disse Gaver.

Et andet Kjendetegn, hvorved vi kunne adskille Evangeliet fra menneftelige Systemer, er, at i hvilken som helst Tid Gud har haft et udvalgt Folk paa Jorden, har han sat i Spidsen for dem en Profet, saasom Noe, Abraham, Moses og Andre, som ere omtalte i Bibelen og vare kaldede som Ledere for Folket; gjennem dem tilkjendegav Herren sin Villie til Menneftene. I Virkeligheden har den Hellige Aand gjort alle dem til Profeter, som have været i Besiddelse af den Samme, thi Jesus sagde, at den skulde tage af Faderens Hemmeligheder og aabenbare det til Folket; paa et andet Steg siger han, da han taler om den Hellige Aand, den skal vise Eder det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende; Kundskaben om det Tilkommende gjør Mænd til Profeter. Paa et andet Sted siges: at „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.“

Hvor skal vi gaa for at finde et saadant Evangelium og en Kirke, som er bygget paa Aabenbarelsens Klippe og er vejledet af Profeter og Apostle? Hvor skal vi finde de aandelige Gaver, som ere omtalte i Skriften, hvilke nødes af dem, som vifte Lydighed til Evangeliet? Hvor skal vi finde Mænd isørte det hellige Præstedømme, som kunde sige: „Saa siger Herren;“ som have Myndighed til at døbe til Syndernes Forladelse og give Haandspaalæggelse for den Hellige Aands Gave, som have erholdt denne Myndighed fra Gud? Uden Myndighed kan ingen prædike Evangeliet i dets Fuldhed. Apostelen siger: „Ingen tage sig selv denne Ære, at være en Præst, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“ Enhver, som er kjendt med Skriften, veed, at Aaron blev kaldet gjennem umiddelbar Aabenbaring fra Gud.

Til den oprigtige Sandhedsføgende ville vi sige: at Herren har i dette Nitende Aarhundrede oprejst en Profet ved Navn Joseph Smith, som var et Redskab i Herrens Haand til at gjengive til Verden det evige Evangelium, at aabne Salighedens Dør for det faldne Mennefte; og efter at han havde udført sin Mission, befeglede han sit Vidnesbyrd med sit Blod. Endstjøndt Joseph blev udryddet for Evangeliets Skyld, lever dog hans Vidnesbyrd, og de Grundsætninger, han lærte, vil frelse de Mennefter, som vil adlyde dem. De, som have modtaget deres Myndighed fra ham, som Gud har oprejst i disse sidste Dage, ere de eneste, som have lovlig Rettighed til at forvalte Evangeliets Ordinanncer; de ere de eneste, som have Rettighed til at døbe til Syndernes Forladelse og give Haandspaalæggelse for den Hellige Aands Gave, og de, som lære anderledes, komme under Apostelen Paulus' Forbandelse. Hvor haardt dette kunde synes at være, er det desuagtet Sandhed. Det store og forunderlige Værk, som Profeterne have talet om, som skulde oprejses paa Jorden i de sidste Dage, er paabegyndt; det skal tilintetgjøre de Vises Visdom og de Forstandiges Forstand, det skal indsamle det adspredte Israël og det foragtede Juda, samt indføre Fredens og Retfærdighedens Regering paa Jorden. Den Tid er kommen, som Profeten har omtalt, da „Herren skal dømmen de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed; og han skal slaa Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers

Land. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge hos et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Dvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaa i Græs; deres Affødninger skulle ligge hos hverandre; og en Løve skal æde Straa som en Dyr. Og et diende Barn skal forlyste sig hos en Øgles Hul, et afvant Barn stikke sin Haand i en Basilisks Hule. De skulle ej gjøre Ondt, og ej fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Rundsfab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Da skal Alt gjenoprettes, som er bleven omtalt af Profeterne fra Verdens Begyndelse af. Og Riget, som Daniel saae, skal da blive oprettet paa Jorden, og Kristus, hvis Rettighed det er at regjere, skal indtage det. Til ham skal hvert Knæ bøjes og hver Tunge befiende, at han er Kristus.

Korrespondance.

Sverig.

Upsala den 26de Marts 1879.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Kanste nogle faa Stjernestjær fra dette langt bortliggende Landskab kunne være antagelige.

Her i Upsala er Folket meget virksomt, hver En søger at ære sin Kalbelse og gjøre sig saa iagttagelig som muligt. Omkostningerne ere ej tagne i Betragtning, ej heller ere deres Medmenneskers Følelser eller Velvære.

„Mormonerne“ blive betragtede her som et meget skadeligt Element, og vore Benner (?) sparer ingen Ulejlighed i at forhindre os i vor Frelsnings Arbeide. Siden sidste Konference ere vore Ældste tyve forskjellige Gange blevne indkaldte for geistlige og civile Autoriteter, men kun lidt er bleven gjort mere end at forbyde dem at prædike. Det synes nu, som om et Lune forbyder, og vi have Narfag til at tro, at nogle af vore lærde Modstandere begynde at se, at i denne Slægt hjælper det kun lidt endogsaa om

Herodes og Pontius Pilatus, med Hedningerne og Jsrael til Hjælp, oprejse sig til Strid imod Jehova og hans Folk. Vi have nylig erholdt Efterretning om, at en af vore Brødre i Østhammar er bleven indkaldt for Øvrighederne, fordi han har aabnet sit Hus til Gudsbdyrkelse, men uheldigvis findes der ingen Lov, som retfærdiggjør dem deri, som Følge deraf har den Anklagebeholdning 25 Kroners Erstatning for Tid og Besvær, hvilken Erstatning blev ham bevilget. Det synes, som der ogsaa i vore Dage findes en Gamaliel, som taler til Forsvar for Sandhed og Retfærdighed.

For fem Uger siden besøgte to „Sjælesørgere“ en Forsamling, og En af dem gjorde en stærk Protest, hvis Indhold lyder saaledes: At den kristne Kirke har aldrig været borttagen fra Jorden, siden Frelseren sagde til Peter: „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Staffels Mand tog Fejl, idet han antog Petrus for Aabenbarelse, og vidste maaste ikke, at

Apostlen Petrus blev korsfæstet 67 Aar efter Kristi Fødsel; han var vist ogsaa uvidende om, at den Lutheriske Katekismus siger udtrykkeligen, at Kirken blev, efter Apostlernes Død, aldeles udryddet. Hans Mening var, at „Mormonerne“ havde lidt Forsølgelse paa Grund af „Polygami“, men da jeg spurgte ham om Aarsagen til Forsølgelse, medens Profeten Joseph var i Staten New York, kunde han ikke give mig noget Svar og jeg blev ved min forudgaaende Paa-stand, at om vi vare af Verden, da vilde Verden ikke os. Han forlod os, men lovede at besøge os igjen; han har vist-

nok glemt det, thi han har ikke vist sig siden. I de sidste sex Maanedere ere 43 blewne tillagte Kirken i denne Gren, og i de sidste tre Aar, under en stadig Forsølgelse, har vort Antal forøget sig to hundrede Procent. Dette, med de mange gode Forhaabninger, vi have om at mange flere ere beredte til at indkomme paa den snevre Vej, fylder vort Hjerte med Glæde og Tilfredshed.

Maa vort Arbejde fremdeles krones med Held og Fremgang, beder en Medarbejder i Kristo.

L. M. Olsen.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News»)

IV. Kapitel.

(Abraham i Ægypten. — Bekræftende Angivelser af Josephus, Nicolaus af Damascus osv. — Abrahams Indflydelse paa Religionerne i Persien og Hindostan. — Spor af Evangeliets Lærdomme i Oldtidens Mythologier.

Abrahams Bog angiver, at Gud befalede Patriarken at vise de Ting for Ægypterne, som han havde aabenbaret til ham. Josephus fortæller os, idet han beskriver denne Del af Abrahams Levnetsløb, — han var kun delvis bekendt med denne Sags Kjendsgjerninger, paa Grund af de Rilder, som stode til hans Raadighed, — at Abraham rejste ned til Ægypten for at undgaa Hungersnøden i Ranaan, og for at „faa at vide af deres

Præster, hvad de sagde angaaende Guderne; idet han havde til Hensigt enten at følge dem, dersom de havde bedre Begreber end han, eller ogsaa omvende dem til at følge en anden Vej, dersom hans Begreber viste sig at være de sandeste*.)“ Efter hans Ankomst til Ægypten og de Forhold, som vare en Følge af Pharaos Forsøg paa at søje Sarai til Antallet af hans Hustruer, satte Udfaldet heraf Monarken i Forbindtighed til Patriarken; Josephus beretter: „Pharao gav Abraham Tilladelse til at komme i Samtale med de Lærdeste af Ægypterne, og som en Følge af denne Samtale blev hans Dyd og gode Anseelse mere fremhævet end hidtil; thi efter som Ægypterne forhen indbyrdes havde hengivet sig til forskjel-

*) Josephus, 1. Bog 8. Kap.

lige Skikke, og foragtede hverandres hellige og gammelvante Sædvaner, vare de ligeledes meget forbitrede paa hinanden af denne Grund; men Abraham sammenlignede dem og gjendrev de Grunde, som de støttede sig til, hver enkelt for sine egne Fremgangsmaader, og beviste, at saadanne Fornuftgrunde vare fejle og blottede for Sandhed; og herover beundrede de ham i disse Konferencer som en meget viis Mand og som En, der besad stor Kløgt og Skarpsindighed, naar han talte om et eller andet Emne; og dette ikke alene i selv at forstaa det, men i at overbevise andre Mennesker til at samstemme med ham*). Paa et andet Sted beretter den jødiske Historiefriker: „Han (Abraham) var en Person med stor Skarpsindighed, baade til at forstaa Alt og overbevise sine Tilhørere, samt til ikke at tage fejl i sine Ansættelser; af disse Grunde begyndte han at faa højere Begreber om Dyd end Andre havde, og han besluttede at forny og forandre den Ansættelse, som alle Mennesker dengang havde angaaende Gud**).

Hvad Josephus's Bidnesbyrd angaaer, hvilket bekræfter denne Del af Abrahams Bog, anse vi det Ovenstaaende for mere end tilstrækkeligt. I efterfølgende Kapitler ville vi bevise de store politiske og religiøse Forandringer, som Abrahams Besøg i Ægypten forarsagede.

Fra Ægypten ville vi nu vende os til Persien, og ifølge forskjellige nyere Forfatteres Værker, tilføje flere Bidnesbyrd for at bevise, at Abrahams Magt, som Religionslærer, var sølt og anerkjendt i denne Nations Tro og Religionsudøvelse.

I de forudm's Persers og de nyere

Persers hellige Bog (the Zend Avista) „erklæres der, at den Religion, som deri er lært, blev modtaget fra Abraham; og ifølge Hyde, som understøtter hans Ansættelser ved forskjellige Ansættelser og Henvisninger; dette troede de ledende arabiske Skribenter paa, ikke alene dem, som hørte til den persiske Magianisme, men ogsaa til den indiske Brahmanisme.“ Den samme Skribent bemærker: „Den Fordring, at de Aabenbaringer, som ere givne til Abraham, har havt Indflydelse paa Magianismen, kommer langt fra ikke i Strid med Lovene for den historiske Sandsynlighed. Thi den Krig, som Abraham saa heldigt førte til Bedste for sin Slægtning Lot, imod de fem Konger, blandt hvilke vare Kongen af Elam (d. e. Persien), er i sig selv et tilstrækkeligt Bevis paa, at Faderen til de Trofaste, Abraham, Hebræeren fra Ur i Chaldaa, maa have været ligesaa vel bekjendt for Østens Kongeriger, som Moses blev i senere Tider*).

Det bliver almindeligt indrømmet, at i Abrahams Dage vare Forfædrene til Perserne og Brahminerne eet Folk, beboende en og samme Landsdel. Det antages, at Forfædrene til den sidstnævnte Race flyttede til Indien mellem 1500 og 1300 før Kr.; at disse to Racer ere af fælles Herkomst kan indsees af den Kjendsgjerning, at der er en meget nær Forbindelse mellem Sanskrit-Sproget (Brahminernes Sprog) og Zend eller det Persiske Sprog; der siges ligeledes, at den mærkværdige Lighed, som er mellem de brahminiske og persiske Mythologier, antyder usejlsbart, at der har været en oprindelig Forening af disse to Folk“. Det maa ogsaa bemærkes, at Dithig, i sin „Geschichte des Volkes Is-

*) Josephus, 1. Bog 8. Kap.

***) Ibid., 1. Bog 7. Kap.

*) Ethnic Inspiration, af Mr. Good-fir, Side 43 og 80.

rael", bevijer, idet han gaaer ud fra Ligheden mellem visse Skikke, som Abraham og Israels Patriarker iagttog, paa den ene Side, og de brahminiske Hinduer paa den anden Side, at et Fællesskab maa have eksisteret mellem disse Folk.

Da det saaledes er blevet indrømmet af Forfattere, som have anstillet Undersøgelse desangaaende, at disse to Nationer have været eet Folk i Abrahams Dage, er det ogsaa sandsynligt, at den brahminiske saa vel som den persiske Gren af denne Slægt maa udvise nogle Spor af Abrahams Virksomhed. Om dette Punkt staar der skrevet: „Abrahams Indflydelse strakte sig til Bactria, og det fuldstændigste Bevis paa engang for dens Udbredelse og den dermed forbundne Udbredelse af Abrahams Navn og Berømmelse, indeholdes i de brahminiske Hinduers Sprog og Navn*).

„Navnet Brahma betyder den, som mangfoldiggjør, Navnet Abraham betyder ligeledes: Faderen til en Mangfoldighed.“ (Arabec, Rahama, en Mangfoldighed; Første Moseb. 17, 3.) „Abrahams Hustrus Navn var Savitree. Abrahams Hustrus Navn var Sarai eller Sarah**)

Mr. Goodfir skriver, idet han gjør Bemærkninger om dette sidste Uddrag: „Disse Overensstemmelser, som saaledes vise sig for os, fortjene alvorlig Opmærksomhed, skjøndt vi vide ikke, at de altid have været iagttagne. Vi overlade dem og det hele Spørgsmaal om Ligheden mellem Brahma og Abraham til vore Læsers Dømmekraft og kun iagttage, som en Slutning, at, efterat have udfundet, at Adam, Noe og Kam vare Fædre til den Ægyptiske Mythologies

Guder, og Japhet Fader til den græske Mythologies Gud, er der mere end tilstrækkelig Analogi, saa vel som Sandsynlighed i vor Slutning, at Fader Guden til den indiske Overtro var Abraham.“

Idet vi indrømme Sandheden af følgende Uddrag af Nicolaus's og Damascus's Skrivelser, hvilke Josephus henviser til, er det meget let at forstaa, naar og hvorledes Abraham erholdt sin store Indflydelse i Persien; og vi kjende ikke noget modsigende Vidnesbyrd, hvorfor at vi skulle gjøre Angivelser uverdige for vor Overvejelse. Han skriver i sin fjerde Bog af sin Historie: „Abram rejgjerede i Damascus: og han var en Fremmed, som kom fra Landet ovenfor Babylon, nemlig Chaldaeernes Land, med en Arme; men, efter en lang Tid, opgav han ogsaa hint Land og flyttede ogsaa derfra, og gik, tilligemed sit Folk, ind i det Land, som dengang kaldtes Kanaans Land, men nu Judæa eller Jødeland. Navnet Abraham er endnu meget berømt i Landet Damascus, og der er udpeget en lille Landsby, som er blevet opkaldt efter ham, Abrahams Bolig.“

Vi ville nu gaa over til Overvejelsen af de Spor, som, skjøndt mange Gange ikke til at skjelne, ere fundne i de hedenske Religioner blandt de fordums Nationer, som beboede det østlige Fastland, paa en Tid da Dyrkelsen af den sande Gud blev lært og var forstaaet i deres Midte, thi vi tro fuldstændigt, at da alle Jordens Nationer ere skabte af eet Blod, „Ieder og behersker Gud de hedenske Nationer paa en Maade, som er den samme i Slags, men meget modificeret i Grad, som Tilfældet var med det udvalgte Folk; og for det samme store sluttelige Endeligt.“ Antag ikke, at vi med de følgende Sider ønske at udsnykke Syndigheden eller forstjønne den afgudiske Taabelighed og

*) Ethnie Inspiration.

***) Osburns «Religions of the World».

Daaragtighed samt Hedenstabet's Grusomheder, Urenheder eller Udfæjler, i nogen af dets Grene. Vort Begjær er at ophøje Guds Godhed, saa vel som at udvise, at under al den moraliske Forbærvelse, Uanstandighed, Belyst og Grumhed, som er egen for mange Former af det fordums Hedenstak, kan der dog findes et Grundlag af ren aabenbaret Sandhed, som bevidner for os, at, paa en eller anden Tidsperiode, havde Fædrene til disse Folk havt Samkvem og Forbindelse med den sande Guds Tjenere, men vare faldne fra Retfærdighedens Principer, som tilforn vare lærte dem og efter deres egne besynderlige Forestillinger og Begjær, havde de taget sig selv Guder og Djævl, Troesbektendelser og gudelige Skikke, Ceremonier og Hemmeligheder, Drakler og Spaamænd i Hobe-tal, forskjellige i de forskjellige Folkeslag, overensstemmende med Styrken af Omstændigheder og Vejledning, som blev dem givet af deres ledende Mænd.

Som et Bevis paa Sandheden af vor Stilling, have vi kun at henvise til den Kjendsgjerning, at jo længere vi gaa tilbage gennem Aarhundreder til de første Dage, som efterfølge Mennefteslægten's Udspreddelse ved Babels Taarnet, desto hyppigere og mere mærkværdig blive Sporene af den rene religiøse Sandhed, der findes sammenblandet med menneftelavede Religioners Daaragtigheder og Usikkerheder. Som et Exempel herpaa beretter Levy, den romerfke Historieftriver, at visse hellige Bøger vare blevne fundne ved Stedet, hvor Numa var begravet, det tidligere Romerriges store religiøse Lovgiver; de bleve brændte, fordi de ikke vare paffende for de Tider, hvori de bleve opdagede; thi Romerne havde fjet Guder i Snesewis til deres Pantheon; dog havde de været ansete for paffende i den tidligere Aarrække, hvori de vare ftrevne, thi Numa forbad Afgudsbilleder og deres Dyrkelse saa vel som Dfning af Mennefter.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Lebnetslob.

(Ved Edward W. Tulidge — en fffe-Mormon.)

(Fortfat.)

Generallieutenanten holdt Revue over Legionen, Guvernøren, General J. J. Harden og Stab vare nærværende. Saluter bleve affyrede og Legionen havde et Soldater-Udsæende; adskillige af dens Stabsofficerer kom imidlertid i Uniform, men uden Vaaben, hvilket Guvernøren betragtede som et Bink til at erindre ham om, at han havde taget Vaabnene fra Legionen forud for Mordet paa Joseph Smith.

Snart efter udstedte Guvernøren

følgende meget indholdsrige Ordre, ledsaget med Instruktioner:

Staten Illinois. Executive Department.

Springfield, 9de Oktb. 1844.

Til General-Lieutenant Brigham Young for Nauvoo Legionen.

Min Herre! Det er sandsynligt, at der kan blive yderligere Uroligheder i Hancock County af dem, der sætte sig op imod Sagsføgningen mod Joseph og Hyrum Smith's Mordere. De kunne

samle Baaben sammen og forstyrre Drødenen, samt forhindre Eftersøgelse fra at gaa frem. De kunne ogsaa angribe og modsætte sig Statens civile Myndigheder i hint County, og de kunne ogsaa angribe nogle af Settlementerne og Folket der, med Hefstighed.

Retsbetjenten i Countiet vil maaske behøve en militair Styrke til at bevogte og beskytte Domstolen og dens Embedsmænd eller Vidner fra Pøbelens Voldsomhed.

For disse Tilfælde er De herved beordret og befalet til at holde en Styrke af Nauwo Legionen under Deres Befaling, beredt til at handle under nævnte Retsbetjents Ledelse, i ny nævnte Øjemed; og tillige for at undertrykke Pøbelen, som kunne blive samlet i nævnte County for at tilføje Personer eller Ejendomme Skade.

Som Bekræftelse herpaa har jeg herunder skrevet mit Navn og tilføjet Statens Segl, Dag og Aar som ovenfor.

Thomas Ford,
Guvernør og
Hovedbefalingsmand."

„Den indlagte Ordre er af stor Vigtighed at faa udført. Jeg har talt med Mr. Bakenstos og Andre, og min Mening er den samme som deres; denne Virksomhed af Legionen, selv om den er lovmæssig, kan frembringe Folkets Hævn mod Eders By. Dersom det skulde forårsage en Borgerkrig i Hancock, ved jeg ikke hvor stor en Styrke jeg kan rejse ved Regjeringens Hjælp. En kraftig Styrke vil blive tilkaldt som Frivillige;

en Troppestyrke vilde bringe Benner og Fjender paa lige Fod. Jeg indkaldte før 2500, og, ved at udmønstre uafhængige Kompagnier, fik jeg 475; 3 af de virksomste af disse Kompagnier ere blevne opbrudte og aflaa at gaa sammen igjen. Jeg tænker kun at kunde rejse en lille Styrke af Frivillige. Jeg vilde ikke paatage mig at lade en udvalgt Militærmarchere derhen. To Trebiede af dem ville forene sig med Fjenden. Den indlagte Ordre har mere til Hensigt at give Tilbælgelse til at afbenytte Legionen, paa den foreskrevne Maade, dersom det, efter hele Sagens Overvejelse, er raadeligt, end en absolut Befaling.

Deres vise og diskreteste Raadgivere og Embedsmænd kunne handle overensstemmende med deres bedste Anstuelser.

Thomas Ford."

Denne Ordre, med de private Instruktioner, er meget betydningsfuld i Forbindelse med „Mormonerne“ Historie i Missouri og Illinois. Forfatningsmæssigt vare de rigtige. Profetens og hans Broders Mordere havde bragt dem i Statens Tjeneste. Saaledes iøvrigt kunde Brigham og Legionen have draget Omhu for deres Folk, og, om nødvendigt, have forsvaret Guvernøren for Følgerne af en Borgerkrig. Dette vilde imidlertid have lagt Illinois under „Mormonerne“ Herredømme. Følgelig var det en vanskelig Sag for hans Excellence at kalde Legionen til Tjeneste; og hovedsageligen gjøre det Samme som Joseph Smith gjorde, hvilket af ham var blevet forklaret som Højforræderi imod Staten.

(Fortf.)

Blandinger.

Vielser, Fødsler og Dødsfald i Aarene 1870—74. Det statistiske Bureau har udsendt 1ste Hefte og 4de Række af statistisk Tabelværk, i hvilket der gives en Oversigt over Vielser, Fødsler og Dødsfald i Aarene 1870—74. I Aarene 1870—74 er der ialt i Kongeriget indgaaet 70,131 Ægteskaber, hvoraf 8775 falde paa Kjøbenhavn, 8409 paa Provindskjøbstæderne og 52,947 paa Landdistrikterne. I de fem foregaaende Aar 1865—69 var det samlede Antal Vielser 68,375, nemlig henholdsvis 7465, 8300 og 52,610. I de ti Aar 1865—74 faldt der saaledes for hvert 10,000 Mennesker aarlig 155 Biede, eller 1 Vielse (2 Biede) paa 129 Mennesker. I Aarene 1870—74 fødtes i Kongeriget 288,093 Børn, hvoraf 30,363 i Kjøbenhavn, 87,993 i Kjøbstæderne og 219,737 i Landdistrikterne; de tilsvarende Tal for Aarene 1865—69 vare 278,152 for Kongeriget, hvoraf 28,349, 36,663 og 213,410 henholdsvis for Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landdistrikterne. Heraf fremgaaer, at Fødslerne fra sidstnævnte til førstnævnte Femaar ere tiltagne med 3,6 pCt. i Kongeriget. I Aaret 1865—74 var det aarlige Antal Fødsler for hvert 1000 Individuer af den i Landet levende Befolkning 31,7. Procentantallet af uegte Fødte var i 1870—74 11,31, mod 11,32 i 1865—69. I Aarene 1870—74 indtraf ialt 184,102 Dødsfald (Dødsfødsler medregnede) i Kongeriget Danmark, hvoraf 25,496 faldt paa Kjøbenhavn, 24,922 paa Kjøbstæderne og 133,684 paa Landdistrikterne. De tilsvarende Tal for det foregaaende Femaar 1865—69 vare for Kongeriget Danmark 187,617, hvoraf 21,938, 24,897 og 140,782 henholdsvis for Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landdistrikterne. I 1865—74 faldt, naar Dødsfødslerne fradrages, aarlig 2 Dødsfald paa 100 Mennesker; medregnes Dødsfødslerne, bliver Tallet 2,08.

Jordstjælv i Persien. Den 22de f. M. er det nordlige Persien blevet hjemløst af et Jordstjælv. I Byen Mianeh styrtede flere Huse sammen, medens en Mængde Bygninger led større eller mindre Skade. To Landsbyer tæt ved Mianeh med henholdsvis 500 og 600 Indvaanere bleve ødelagte, og der berettes, at kun faa Mennesker ere blevne reddede. Mianeh ligger paa 47 $\frac{1}{4}$ ° N. Br. og 37 $\frac{1}{2}$ ° Ø. Længde.

Indhold.

Tale af Ældste Orson Pratt . . . . . 209. Redaktionens Bemærkninger: Hvor findes det sande Evangelium? 216. Korrespondance . . . . . 218.	Abrahams Bog . . . . . 219. Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetløb . . . . . 222. Blandinger . . . . . 224.
--	--

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenkænsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.